

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

CAROLYN BROWN

LOCUL VISURILOR NOASTRE

Traducere din limba engleză
MONICA GRECU

1

–Nu mă mai trata ca pe o femeie bătrână, Angela Marie Duncan! Mandy și-a încrucișat brațele la piept. Am doar 97 de ani pe hârtie. În mintea mea, am numai 60. Vreau să merg pe jos până la cimitir pentru înmormântarea lui Harrison și vreau să mă gândesc la el în timp ce fac fiecare pas. N-a fost perfect, dar a făcut ceea ce trebuia să facă pentru Meadow Falls.

Singurul lucru pe care nu voiam să îl fac atunci era să mă gândesc la tata. Faptul că era mort nu-l făcea un înger, iar amintirile mele despre el nu erau dintre cele mai bune.

–Dar, Mandy, e un frig de crapă pietrele și bate vântul, am argumentat eu.

Mi-a aruncat una dintre acele priviri pe care le știam din copilărie, din adolescență și din toți cei 35 de ani de viață. Apoi mi-am dat seama că mă strigase pe toate cele trei nume ale mele. Mai făcuse asta doar de câteva ori până acum.

–Toată lumea își parchează mașinile aici, în curtea din față, și merge pe jos până la cimitir, iar noi vom face același lucru. Nu te certa cu o femeie bătrână, s-a rățoit ea.

–Tocmai ai spus că nu ești bătrână, i-am amintit eu.

Și-a ridicat capul și a rostit:

–Adu-mi bastonul și ajută-mă să-mi pun haina cea bună pentru înmormântare și pălăria cu boruri largi! *Mergem* pe jos și cu asta, basta!

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să se răzgândească. Una dintre primele lecții pe care le învățasem în copilărie fusese că vorba lui Mandy era lege. Nu însemna *nu* și niciodată – nici măcar o dată – nu însemnase *poate* sau încercă mai târziu. Din postura de dădacă a mea, avea o putere care îi depășea pe toți ceilalți, inclusiv pe mama și pe tata.

Când am ieșit, i-am prins brațul liber de brațul meu pentru a împiedica vântul dinspre nord să o ducă până la cimitirul privat al familiei Duncan. Chiar dacă era scundă și avea o constituție firavă, întotdeauna fusese o forță de luat în seamă. În acea dimineață, își pusese pe cap o eșarfă de mătase neagră, pe care o înnodase sub bărbie. Avea pe ea aceeași rochie neagră pe care o purtase la fiecare înmormântare la care participase în ultimii 50 de ani.

– Arăți bine astăzi, a spus Mandy. Mă bucur că ai dat dovadă de respect și ți-ai pus rochia neagră cea bună în loc de blugi și un hanorac.

– Nu am vrut să te dezamăgesc *pe tine*, i-am spus.

În cea mai mare parte a timpului, tata abia dacă mă recunoscuse ca fiică. Am auzit că indiferența – și nu ura – este opusul iubirii. Nu cred că tata mă ura, dar nu exista nici un dubiu că îi eram indiferentă. Ca fiică a lui, eram pur și simplu o persoană pe care o tolera pentru că era nevoit să facă asta. Speram doar ca predicatorul să nu încerce să-l propulseze pe Harrison Duncan în rai. Asta ar fi durat atât de mult încât trupurile noastre ar fi înghețat înainte ca el să-și termine treaba.

Când am intrat pe poarta cimitirului, m-a cuprins o senzație stranie, nu foarte diferită de cea pe care o avusesem când am avut în mână rezultatul unui test ADN care confirma paternitatea. Nu m-am simțit așa când a murit mama, deci de ce se întâmpla asta tocmai azi?

Vântul aspru scutura ramurile stejarului singuratic, dar acesta era singurul sunet de peste Meadow Falls. Pietrele funerare de marmură păreau să emane răceala din ele în valuri. Norii întunecați atârnavu jos pe cer, amenințând cu ploaia sau zăpada în orice clipă. Oamenii care înfruntaseră vremea pentru a asista la slujbă s-au înghesuit ca niște ciori așezate pe un fir de telefon. Câțiva au încuviințat din cap către mine și Mandy în timp ce ne ocupam locurile pe cele două scaune din fața sicriului de stejar al tatei.

Vântul s-a întetit și mai tare, amestecând frunzele moarte în tornade în miniatură care loveau fără rost în pietrele funerare și apoi cădeau grămadă pe soclu. Tata fusese un om dur și auster, care nu avusesese nici o rețineră și le făcuse cunoscut tuturor că era dezamăgit de faptul că singurul său urmaș fusese o fiică și nu un fiu. Când a murit, numele lui – gravat pe placa personală de marmură lustruită – le-a amintit tuturor că un morman de frunze nu avea să fie niciodată pe măsura unei pietre funerare dure. Eu eram dovada vie a faptului că rareori o ființă umană avea curajul să se ridice împotriva lui Harrison Duncan.

Piatra mare de marmură din mijlocul micului cimitir era înaltă de doi metri și aproape la fel de lată și avea gravat pe ea numele *Duncan*.

Pietrele funerare aliniate în rânduri ordonate în spatele ei anunțau numele, nașterile și datele de deces ale diferiților membri ai familiei, de la bebeluși la tineri adulți și bătrâni. Săptămâna viitoare sau poate în următoarea, cineva avea să pună datele pe aceasta – 1962–2023 – pentru a nota anul nașterii și anul morții lui Harrison Duncan.

Eram mai degrabă hipnotizată de mișcarea frunzelor decât de ceea ce spunea predicatorul – ce om grozav fusese tata, Harrison, și cât de tristă era comunitatea din cauza morții sale. M-am întors ușor și i-am văzut pe cei din spatele meu aprobând din cap, dar eu simțeam mai degrabă o legătură mai strânsă cu frunzele decât cu tata, care fusese unul dintre cei mai prosperi cultivatori de arahide din întregul Texas. Aveam mai multe în comun cu frunzele – și eu, și ele ne certaserăm cu Harrison, dar fără nici un rezultat.

Eram atât de supărată încât nu am vrut să aud ce om bun fusese Harrison Duncan. Mă lăsase cu o mare harababură de rezolvat. El nu avusese grija angajării unui maistru. Când pornise afacerea de la Meadow Falls, Raymone era maistru. Când a murit, fiul său, Martin, a preluat șefia, iar când Martin s-a retras, fiul acestuia, Luis, a primit postul. Luis a murit în urmă cu doi ani, iar nepotul său, Thomas, a preluat funcția. După recolta de anul trecut, Thomas s-a căsătorit și s-a mutat în Mexic.

Acum, din moment ce tata fusese prea ocupat cu viața sa socială pentru a angaja următorul maistru înainte de a muri, sarcina îmi revenea mie – laolaltă cu toate celelalte.

„Harrison nu și-a pus în cap să moară“, spunea vocea care mă săcăia în minte. „Nu, dar nici eu nu mi-am pus în cap să conduc cea mai mare fermă de arahide din Texas Panhandle până la 35 de ani.“

Lângă mine, Mandy și-a șters o lacrimă cu o batistă cu margini de dantelă, care fusese călcată și împăturită într-un pătrățel perfect. O cutie de șervețele era așezată pe scaunul de lângă mine, dar eu nu aveam nevoie de nici una.

Cine ar fi crezut că avea să moară de un atac de cord înainte de a împlini 62 de ani? Mă așteptam ca Mandy să moară cu mult înaintea tatei. Mi s-a pus un nod în gât la gândul că ea avea să se stingă. Dacă ar fi fost înmormântarea lui Mandy, povestea ar fi fost cu totul alta. Îmi fusese dădacă, mamă-surogat și tată, toate la un loc – precum și prietenă și confidentă – în toți anii existenței mele pe acest pământ. Dacă aș fi stat împreună cu strănepoata ei, Celeste, pe aceste scaune reci și ne-am fi uitat la sicriul ei, aș fi folosit toate șervețelele din cutie.

În copilărie, Celeste era cea mai bună prietenă a mea, iar ea și Mandy fuseseră sprijinul meu.

O fiică, mai ales unicul copil, măcar trebuia să-și plângă tatăl, nu-i așa? Dar nu aveam lacrimi – nu în acea dimineață. Îmi părea rău că se dusesse, dar afacerea cu arahide urma să continue în absența lui. El se ocupase ani întregi de partea socială din Meadow Falls, lăsându-mă pe mine să mă ocup de munca propriu-zisă.

Era ceva în neregulă cu mine? Nu mai aveam sânge cald în corp? Devenisem la fel de dură ca tata, iar acum nu mai aveam emoții? Tremuram din cap până în picioare, ca și cum universul mi-ar fi răspuns. Vinovăția și-a înfășurat brațele reci în jurul meu și, în ciuda pălăriei negre pe care Mandy insistase să o port în acea zi – și a șosetelor călduroase și a cizmelor de piele din picioare –, nu puteam scăpa de răcoarea care mă înconjură și care îmi învelea inima în gheață.

Îmi dădeam obolul pentru plantare, udare, recoltare și pentru tot ceea ce presupunea o recoltă profitabilă. În fiecare an, când terminam un sezon, soarele aspru îmi făcea pielea de un maroniu-închis și intens. Tata nu avea nici măcar o urmă de bronz de fermier pentru că își petrecea toate orele de veghe conducându-și camioneta elegantă, pe care unul dintre angajați o spăla în fiecare seară. În mintea lui, el era regele din Meadow Falls și avea o reputație pe care trebuia să o respecte și care îi fusese transmisă de generații întregi. Era întotdeauna îmbrăcat astfel încât să-l remarce lumea, purtând cămăși albe, apretate și călcate, blugi negri și cizme lustruite în fiecare seară. Mandy îmi spusese de mai multe ori că avea o imagine de apărat când participa la tot felul de întâlniri în numele cooperativei de arahide și când mergea la prânzuri cu alți fermieri din ținut.

Eu mă ocupam de contabilitate, așa că știam cât cheltuia pe acele prânzuri de *afaceri*, și mă bucuram că știam cum să conduc Meadow Falls. Dar de ce, mă întrebam adesea, nu mă lua niciodată cu el la unele dintre acele întâlniri, ca să fiu pregătită pentru partea socială a conducerii celei mai mari ferme de arahide din acea parte a Texasului? Nu fusesem niciodată la un prânz cu el și nu aveam nici o idee dacă tot ceea ce făcea era pentru a ne promova afacerea sau dacă era, de fapt, pentru propria satisfacție. Chiar trebuia să învăț singură această latură a lucrurilor acum, când el nu mai era?

Predicatorul citea ceva dintr-un psalm și am auzit câteva suspine lungi în spatele meu. Mi-a trecut prin minte imaginea tatei care se pregătea să părăsească ferma. L-am văzut mergând spre o camionetă albă, impecabil de curată, pe care o schimba la fiecare doi ani

cu un model nou-nouț. Întotdeauna albă, întotdeauna strălucitor de curată, întotdeauna cu număr de înmatriculare preferențial pe care scria MEADOW. În viziunea mea, purta cămașa albă caracteristică, cizmele negre strălucitoare de cowboy și blugii pe care îi îmbrăca o singură dată înainte de a-i arunca în coșul de rufe din camera lui. Îi duceam hainele la Polly Jackson, doamna care îi spăla și îi călca rufe, apoi le luam la sfârșitul fiecărei săptămâni.

Îi uram cămășile albe – întotdeauna apretate, cu mânecile călcate la dungă, cu monograma HCD pe guler și pe manșete și perfect croite pentru a se potrivi corpului său înalt și zvelt – pentru că îmi aduceau aminte de un om care nu avea timp pentru mine, ci doar pentru a-mi spune că trebuia să-mi termin mâncarea și să nu mă mai adâncesc în gânduri pentru că maistrul nostru, Luis, mă aștepta. Chiar înainte de a începe să merg la școală, insistase să încep a învăța cum se cultivau arahidele. Asta mi-a ocupat tot timpul, în fiecare zi după școală și toate verile. Cred că tata s-a gândit că, dacă nu putea avea un fiu căruia să-i transmită coroana de rege, trebuia să fie sigur că fiica lui ar fi putut continua ceea ce era de făcut – cu sau fără coroană.

O iubeam pe Celeste ca pe o soră, dar o și invidiam. Ea nu trebuia să se îmbrace în salopete și cizme și să iasă pe câmp. Avea dreptul să se îmbrace cum voia, să stea în casă cu Mandy, să ștergă praful de pe mobilă și să învețe să gătească. I-aș fi cedat cu plăcere întreaga fermă dacă am fi putut face schimb de locuri.

Era doar cu treisprezece luni mai mare decât mine, dar aproape că am urât-o când a putut alege ce voia să facă după ce a absolvit liceul. Se înrolase în forțele aeriene împreună cu prietenul ei, iar singurul lucru care m-a făcut să nu fug în acel an a fost faptul că știam că mai aveam doar douăsprezece luni de stat la fermă. Apoi urma să merg la facultate și să-mi dau seama ce voiam să fac cu viața mea.

„Planurile seamănă cu o crustă de plăcintă, abia așteaptă să fie făcute bucățele.“ Văzusem butada asta într-o memă și mi-a rămas în minte de-a lungul anilor.

Am aruncat o privire spre piatra de mormânt a mamei: Sophia Mendoza Duncan. 1967–2005. S-a îmbolnăvit când am început ultimul an de liceu. Eu și Mandy am avut grijă de ea. Mandy nu s-a plâns niciodată, dar eu cu siguranță am făcut-o – nu în fața cuiva, ci la miezul nopții, când lucram la calculator și îmi ieșeau pe gură cuvinte care ar fi putut scoroji vopseaua de pe pereți.

Mama era atât de frumoasă încât ar fi putut fi model. Înaltă, zveltă și purtându-se de parcă ar fi avut o coroană de diamante așezată pe părul

negru ca tușul, era regina din Meadow Falls, așa cum tata era regele. Pentru un orașel care avea mai puțin de o mie de locuitori, reușea să se implice în toate: membră a Camerei de Comerț, membră în consiliul de administrație al băncii locale, precum și în cel al micii noastre bibliotecă. Făcea parte din mai multe comitete la biserică și nu lipsea niciodată de la slujba de duminică dimineța – singurul moment în care reușeam să petrecem mai mult timp împreună. În acele zile, ea se asigura că purtam o rochie elegantă și că părul meu roșcat și creț era aranjat frumos. Dădea petreceri la cină cel puțin o dată pe săptămână, iar când nu socializa, era la birou, ocupându-se de rapoartele financiare ale fermei Meadow Falls și în general făcând muncă de contabilitate. Asta nu-i lăsa practic timp pentru o fată care îi stătea mereu în cale.

În cele din urmă, preotul a rostit o rugăciune, iar oamenii au început să treacă pe lângă sicriu, să pună un trandafir deasupra, apoi să se oprească pentru a ne prezenta condoleanțe și a da mâna cu mine și cu Mandy. După ce a plecat toată lumea, Mandy și-a luat bastonul și s-a îndreptat încet spre sicriu. A aruncat bastonul pe pământul înghețat, și-a pus ambele mâini pe capacul din stejar și a stat acolo câteva minute, cu lacrimile curgându-i pe obraji în încremeniți.

–Of, băiatul meu drag, a gemut ea. Nu trebuia să te duci înaintea mea. De ce nu ți-ai păstrat atitudinea pe care o aveai când erai mic?

Mi-am notat în minte să o întreb despre ce vorbea. Singura dată când îl văzusem pe tata zâmbind fusese într-un grup de bărbați de vârstă lui. Deci de unde până unde o atitudine diferită?

Când m-am ridicat în picioare și am venit lângă ea, totul părea ireal. Vinovăția încă îmi apăsa pieptul ca o piatră grea, pentru că nu puteam vărsa nici o lacrimă. Trăisem în aceeași casă cu tata toată viața și totuși mă simțeam ca și cum tocmai asistasem la slujba de înmormântare a unui străin. Am plâns din tot sufletul în urmă cu doi ani când a murit Luis, dar pentru tata nu am vărsat nici măcar o lacrimă.

Mandy îl plângea pe băiețelul căruia îi fusese dădacă și pe care îl crescuse lângă propria fiică, Emma. Nici măcar nu puteam să mi-l imaginez pe tata fiind bebeluș sau copil. Pentru mine, el nu fusese niciodată un băiețel care alerga desculț pe câmpurile proaspăt arate sau care scutura câteva plante de arahide pentru a vedea dacă recolta era gata de cules, așa cum făcusem eu și Celeste când eram mici.

–Of, Harrison, eu...

A izbucnit în hohote și și-a îngropat fața într-o batistă. Am bătut-o pe umăr.

–Trebuie să ne luăm adio de la el, Mandy, și să te ducem înapoi în casă, la căldură. Ai putea face pneumonie aici, pe frigul ăsta.

S-a apropiat de sicriu, a sărutat trandafirul din mână și l-a așezat deasupra celorlalți.

–Te-am iubit. Salut-o pe Emma din partea mea! Nu va trece mult timp până când...

Am intervenit înainte ca ea să termine.

–Nu vorbi așa, Mandy! Am nevoie să fii aici cu mine. Ești tot ce mi-a rămas.

–Am aproape 100 de ani, copila mea, și mă sting pe zi ce trece, a rostit ea când și-a mai trecut o dată brațul prin al meu. N-o să treacă mult și va trebui să ne luăm rămas-bun. Mama m-a numit Amanda, nu Matusalem.

–Vorbim despre asta când o să fie cazul, i-am spus și am luat-o de acolo pentru ca oamenii, care așteptau într-un camion încălzit, să poată coborî sicriul și să umple groapa cu pământ.

Când sunetul primei lopeți de pământ care lovea sicriul a umplut aerul din spatele nostru, m-am întrebat doar dacă pământul care acoperea regiul era același cu cel aruncat în mormintele săracilor.

Oamenii care se adunaseră pentru slujbă se grăbiseră să se întoarcă la mașinile lor ca să se încălzească, așa că eram singure pe drumul de întoarcere spre casă. Fiindcă Mandy mergea încet, drumul de cinci minute a durat de două ori mai mult.

–Mi-aș fi dorit să fie și Celeste aici.

Respirația lui Mandy s-a transformat în ceață, ca și cum tocmai ar fi suflat fum.

–Și eu, i-am răspuns. Poate că vom ajunge să o vedem la primăvară.

–N-a mai fost acasă de șase luni. E cea mai lungă perioadă în care a fost plecată. Mi se pare că are o voce ciudată când vorbim du-minica. Nu sunt sigură dacă îmi ascunde ceva sau dacă doar îi e dor de casă, a rostit ea.

–Și eu am observat asta, dar cred că ne va spune când va fi pregătită.

Celeste nu fusese niciodată o persoană care să vorbească despre ce o frământa, așa că, dacă avea vreo problemă, o analiza la nesfârșit înainte de a spune vreun cuvânt.

–Crezi că ar trebui să o întrebăm mâine, când sună? m-a întrebat Mandy.

–Nu, mai întâi las-o să se descurce singură!

Casa de la ferma Meadow Falls era vizibilă de la aproape doi kilometri depărtare și când veneai dinspre est, de la Meadow, Texas, și când

o lăsați în urmă, mergând spre vest. Era o structură mare și albă, care se ridica precum o santinelă tăcută în ținutul îndepărtat și plat, unde pământul părea că se întâlnea cu cerul când soarele răsărea dimineața și apunea seara. Acum nu se vedea nimic altceva decât pământ, dar mai târziu, hectare și hectare aveau să fie acoperite cu plante de arahide. O verandă largă se desfășura pe trei laturi ale casei, oferind balansoare și umbră seara, în timpul lunilor fierbinți de vară. Fiecare dintre cele opt dormitoare de la etaj se deschidea spre o verandă. Mandy îi spunea verandă de dormit, dar mama îmi spusese că trebuia să îi spun balcon, pentru că suna mai sofisticat și, cu siguranță, nu am fi dormit niciodată acolo.

Era de departe cea mai mare casă din ținut și fusese pe coperta mai multor reviste agricole de-a lungul anilor. Precum camioneta tatei, exteriorul era păstrat la fel de impecabil ca interiorul, care arăta mai degrabă ca un muzeu decât ca o casă. Chiar dacă eram convinsă că locuiam în cea mai prăfuită zonă din întreaga lume, nu-mi amintesc să fi văzut niciodată ferestre murdare sau măcar un fir de praf pe scândurile albe. Familia regală Duncan trebuia să-și păstreze imaginea în toate privințele – erau cuvintele tatei, nu ale mele.

Casa nu era la drum, ci la capătul unei alei mărginite de nuci pecan, dar vântul ducea zgomotul mașinilor și camioanelor care treceau pe autostradă. Câteva dintre acestea erau probabil vehicule care îi transportau pe cei care veniseră să îi aducă tatei un ultim omagiu acasă.

– Ar fi trebuit să pregătim o masă pentru oamenii care au fost atât de amabili să vină pe vremea asta mizerabilă. Am fi putut servi cafea caldă și deserturi, iar ei ar fi putut să se încălzească în casă, a spus Mandy. Oamenii o să vorbească despre faptul că n-ai făcut lucrurile cum trebuie. Cei din familia Duncan trebuie să se ridice la înălțimea numelui, știi?

Câteva ace de gheață m-au înțepat pe față și am accelerat puțin.

– Nu am fost niciodată o prințesă și refuz să-mi dau aere. Nu mă interesează toate prostiile astea sociale. O să cultiv arahide, așa cum am făcut întotdeauna.

– Vreau să te văd așezată la casa ta înainte de a mă pierde în eternitate, a rostit ea când am urcat pe veranda din spate. Trebuie să te ocupi de asta, Angela Marie Duncan. Ai o moștenire de păstrat.

– Nu-mi folosești niciodată numele întreg, o faci doar dacă am probleme. Iar în dimineața asta l-ai folosit de două ori.

Am deschis ușa și m-am dat într-o parte ca s-o las să intre prima.

Mandy a împuns aerul cu degetul în dreptul meu și și-a deschiat haina lungă și neagră.

– O să ai mari probleme dacă nu reușesc să părăsesc această lume veche știind că va veni un copil pe lume și că Meadow Falls va continua pentru încă o generație.

– Hei! a strigat cineva din hol, ușa fiind deschisă. Am ratat înmormântarea?

Mandy a țipat și a încremenit chiar în mijlocul bucătăriei.

– Celeste! E aici, Angela Marie!

Apoi ceva a lovit podeaua și, pentru o fracțiune de secundă, m-am temut că Mandy tocmai își dăduse ultima suflare din cauza șocului provocat de venirea neanunțată a lui Celeste. M-a cuprins alt val de vinovăție când m-am gândit că drumul până la cimitir și înapoi în vântul rece fusese prea mult pentru trupul și inima ei fragilă, apoi mi-am dat seama că zgomotul pe care îl auzisem fusese bastonul ei lovind podeaua.

„Celeste chiar a venit acasă.“ Cu siguranță ne-am înșelat amândouă. Altcineva a intrat în casă. Cineva a cărui voce semăna cu cea a lui Celeste. Tocmai vorbisem despre Celeste, iar ea era în mintea noastră. Asta putea explica de ce crezusem că era chiar ea. Mandy avea să fie foarte dezamăgită.

Dar s-a mișcat mai repede decât o văzusem în ultimul an. A luat-o înaintea mea prin bucătărie și living și deja o îmbrățișa pe Celeste când am ajuns în mijlocul holului.

– Zăpada din New Mexico m-a încetinit. Celeste s-a aplecat să o îmbrățișeze a doua oară pe străbunica ei. Am ajuns cât de repede am putut, dar drumurile erau alunecoase. Am vrut să fiu cu voi la slujbă, dar am ajuns prea târziu. Nu-mi vine să cred că Harrison a murit. Am crezut că va trăi veșnic.

– Și eu la fel, am spus în timp ce o îmbrățișam. Bine ai venit acasă! Nu am vrut să-i dau drumul de teamă că visam. Câteva respirații adânci au părut să mă ajute să îmi fac inima să bată regulat. Ce surpriză! De ce nu ai sunat? Cât poți să rămâi? Ești bine? S-a întâmplat ceva?

– Am vrut să fie o surpriză din mai multe motive. Celeste tremura în timp ce și-a dat jacheta jos, pe care a agățat-o de bradul din hol, apoi și-a trecut brațul prin cel al lui Mandy. Mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea fierbinte. Vântul ăsta parcă vine dintr-un aisberg. Am înghețat până la oase. După ce mă încălzesc, o să-ți răspund la toate întrebările.

Mandy a bătut-o pe braț.

– Ei bine, cu siguranță ne-ai surprins.

– Îți amintești ce ne-a spus Mandy când eram mici și voiai să bei cafea?

Am condus-o pe Celeste în bucătărie.

- V-am spus o mulțime de lucruri, a zis Mandy.
- Ne-a zis că o să ne înnegrească unghiile de la picioare. Celeste a luat-o de mână pe Mandy și a pornit încet.
- Le-ai verificat vreodată pe ale tale ca să fi sigură?
- Oh, da! am răspuns chicotind.

Faptul că venise Celeste era ca o gură de aer de primăvară după o tornadă de gradul cinci. Dintr-odată, mă simțeam mult mai bine, iar inima mea era mai ușoară decât fusese în ultimele trei zile.

- Mor de foame, a spus când am ajuns în bucătărie.
- Este destulă mâncare, i-a zis Mandy.
- Fac eu cafea dacă te duci la frigider și scoți una dintre plăcintele pe care le-au adus oamenii. Sunt vreo șase dintre care poți alege, m-am oferit. Ai venit direct din California?

- Nu, am ajuns la jumătatea drumului, dar eram prea obosită ca să mai merg un kilometru. În dimineața asta, am plecat de la un hotel ieftin de undeva din New Mexico înainte de a se lumina și nu am mâncat de ieri de la prânz. Celeste a așezat-o pe Mandy pe un scaun, a sărutat-o pe frunte și apoi a deschis ușa frigiderului. Țăla e pui cu sos?

- Servește-te dacă preferi asta în loc de plăcintă, i-am spus. Mai sunt piure de cartofi și o caserolă de cartofi-dulci.

- Și alte caserole, plus câteva felii de șuncă, a zis Mandy. Avem suficientă mâncare ca să nu gătim timp de câteva săptămâni. Cât poți să stai de data asta? Pleci din nou în misiune?

- Nu m-am reînrolat, a rostit Celeste cu emfază în timp ce își umplea o farfurie.

- Dar mai ai doar doi ani până la ordinul de retragere.

Nu-mi venea să cred că ar fi renunțat cu atât de puțin timp înainte de a se putea retrage.

- Așa este, dar sunt lucruri mai importante în viață decât o pensie de douăzeci de ani. Mi-a fost atât de dor de casă încât abia mai puteam suporta.

A adăugat o felie de pâine de casă în farfurie și a dus-o la masă.

- Mă bucur că ești acasă, a spus Mandy. Trevor când ajunge aici?

- Nu vine, a răspuns Celeste, vocea ei devenind de-a dreptul rece.

O pauză lungă și încărcată de semnificații s-a așternut peste cameră ca o ceață densă. Am semnat actele de divorț acum câteva zile, a rostit în cele din urmă cu un oftat lung.

Glumea cu noi, era imposibil! Și totuși Celeste nu ar fi glumit niciodată când era vorba de ceva atât de serios. Nu după optsprezece ani de căsnicie cu iubitul ei din liceu.

Zâmbetul lui Mandy s-a estompat, fața ei părând de piatră.

- Te-am auzit bine? Nu ai pomenit nimic când ne-ai sunat duminică. Când au început toate astea?

Greșesc atât de mult pentru că îmi las mintea să rătăcească atunci când ar trebui să ascult, încât mi-am dat seama că nu am auzit-o bine. Dar expresia ei și ușoara tresărire a bărbiei spuneau că nu glumea: ea și Trevor divorțaseră.

Ei fuseseră modelele mele de urmat. Mi se părea că viața lor era perfectă, una pe care am fost mereu invidioasă. Într-o zi, dacă aveam să mă căsătoresc vreodată, voiam un soț la fel ca Trevor – sau cel puțin așa credeam. Evident, nu știam nimic despre bărbați.

- M-a înșelat acum doi ani. Celeste a înghițit în sec de câteva ori înainte de a continua: Nu v-am spus pentru că mi-am dorit ca mariajul nostru să funcționeze și nu am vrut ca voi să aveți resentimente față de el. Oricum, mă învinovăteam că nu mi-am făcut suficient timp pentru el.

- Și? a întrebat-o Mandy.

- Te rog, spune-mi că glumești, i-am șoptit.

- Îmi pare rău, draga mea, dar asta este adevărul, mi-a răspuns Celeste.

- Ai fi putut să ne avertizezi, am certat-o. Aproape că am făcut un atac de cord.

- Pe drumul dinspre California, m-am gândit la tot felul de moduri prin care să vă spun ție și bunicii, dar nu am găsit altul în afară de a vă spune pur și simplu.

- Nenorocitul ăla, a mârâit Mandy. Aș vrea să pun mâna pe el chiar acum. Nu m-ar deranja nici măcar să stau la închisoare dacă aș putea să-i trag vreo două cu bastonul.

- De ce ai rămas cu el?

Încă îmi venea greu să cred că mariajul lor se dusese pe apa Sâmbetei și că abia acum auzeam despre ceva ce se întâmpla de doi ani.

- M-a implorat să îi dau a doua șansă, iar eu am cedat, a rostit ea. A înțeles că va fi ultima șansă și că nu va mai avea parte de alta.

- Și apoi a făcut-o din nou? am întrebat-o.

- Luna trecută, chiar înainte de a semna noile acte de înrolare, am aflat că nu s-a despărțit niciodată de cealaltă femeie și că au împreună